

Arrest

nr. 179 063 van 7 december 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 1 juli 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat N. EL JANATI en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Irakese nationaliteit te bezitten en van Arabische origine te zijn. U stelt moslim te zijn maar ziet zichzelf niet behorend tot een bepaalde strekking. U stelt te zijn geboren op 13 oktober 1993 in de stad Karbala (provincie Karbala), in de Sadra straat. In 2005 verhuisde u met uw moeder en 4 broers naar de Al Baladiya wijk. Uw vader, die met 3 vrouwen getrouwd is, woont samen met zijn jongste vrouw in diezelfde wijk. In 2008 volgde u een opleiding als kapper en begon u te werken in de kapperszaak 'M.S.'. U combineerde aanvankelijk uw werk met uw studie (middelbaar onderwijs).

Op 7, 8 en 9 jarige leeftijd werd u verkracht, eens door een geestelijke die opriep tot gebed, genaamd A.A., eens door een bakker en eens door een Saoedische man. In 2013, op 20-jarige leeftijd, ontdekte u dat u homoseksueel bent. U had een eerste keer seksuele betrekkingen met een Libanese reiziger die u in Irak leerde kennen. Toen u 21 of 22 jaar oud was, werd u verliefd op uw collega M.A., die in dezelfde kapperszaak als u werkte. U verleidde hem en hij gaf toe aan deze verleidingen, waarna jullie een relatie begonnen. U hield uw relatie en het feit dat u homoseksueel bent verborgen voor uw omgeving. U bracht uw tijd door met M.A. op het werk, in restaurants en in zijn ouderlijk huis.

Uw vader, die een functie had als verantwoordelijke van het wagenpark van de heilige sjiiitische schrijn in Karbala, nam samen met uw broers deel aan de religieuze ceremonie van Ashura, waarbij ze zichzelf sneden en hun bloed lieten vloeien. Rond 18-jarige leeftijd begon u zich vragen te stellen bij deze gebruiken. U uitte hierop kritiek op de manier waarop deze ceremonie werd uitgevoerd tegen uw vrienden en uw broers. Omwille van deze kritiek vocht u eens met één van uw vrienden. Andere vrienden kwamen toen tussenbeide en u sprak hierna niet meer met hen over het onderwerp.

Uw mening over de ceremonie van Ashura ging in uw familie niet onopgemerkt voorbij. Zo vertelden uw broers aan uw vader, die zelf zwaarden en ander materiaal leverde voor de ceremonie van Ashura, dat u kritiek uitte op de rituelen van zelfkastijding tijdens het feest. Op 20 juli 2015 vertelde uw broer A. u dat uw vader u wilde spreken. U kwam bij uw vader, die u vroeg wat uw afkomst was en u zei dat het hem niets zou doen om één van zijn kinderen te vermoorden. Hij zei dat u afweek van het pad dat uw voorouders steeds gevolgd hadden. U zei hem dat u dit het verkeerde pad vond. Hij richtte vervolgens een pistool op u, waarna u vluchtte, hij schoot en miste.

U vertrok vervolgens op 31 juli 2015 van Karbala via de luchthaven van Najaf (provincie Najaf) naar Istanboel (Turkije). U verbleef 12 dagen in Istanboel, reisde vervolgens door naar Ankara en Izmir en stak ten slotte met een rubberboot over naar Griekenland. Na uw reis door Europa kwam u op 3 september 2015 aan in België, waar u op 7 september 2015 asiel aanvraagde.

Om uw asielaanvraag te staven, legde u de volgende documenten neer: uw nationaliteitsbewijs, uw identiteitskaart, een kopie van uw rantsoenkaart, en een kopie van de eerste pagina van uw paspoort.

B. Motivering

U verklaarde vervolging te vrezen in Irak omdat u homoseksueel bent en u vreest daarnaast bij een terugkeer vermoord te worden door uw vader omwille van het conflict dat u met uw vader had.

Betreffende uw beweerde homoseksuele geaardheid moet vooreerst worden opgemerkt dat u uiterst vage, weinig doorleefde en inconsistente verklaringen aflegde aangaande de persoonlijke bewustwording van uw geaardheid.

Zo werd u tijdens uw eerste gehoor gevraagd vanaf wanneer u zich tot mannen aangetrokken voelde, waarop u aanvankelijk antwoordde 'dat u zoiets begon te doen en dit interessant vond sinds de derde en laatste keer dat u verkracht werd' (CGVS 1, p 12). Wanneer u dan op uw eerste gehoor vervolgens werd gevraagd vanaf wanneer u zeker wist dat u mannen verkoos, verklaarde u dat dit op 20-jarige leeftijd was. Toen u werd gevraagd hoe u dan op 20-jarige leeftijd tot dit besef bent gekomen, verklaarde u dat u naar de badkamer ging, dingen in uw achterwerk deed en dit interessant vond (CGVS 1, p13). Toen u op uw tweede gehoor opnieuw gevraagd werd vanaf wanneer u zich voor het eerst aangetrokken voelde tot mannen, verklaarde u enkel dat dit op 20-jarige leeftijd was en vermeldde u opmerkelijk genoeg niets meer over de rol die de verkrachtingen in uw jeugd hierbij zouden hebben gespeeld. Wanneer u vervolgens opnieuw werd gevraagd in welke situatie u dan (op 20-jarige leeftijd) tot het besef kwam dat u mannen verkoos, antwoordde u dan weer dat u een video had gezien, die u tot nadenken heeft gezet, en dat u 'dit' hebt uitgeprobeerd met uw vriend, waar u voordien dan weer geen enkele melding van had gemaakt. Bijgevolg slaagde u er niet in duidelijke en eenduidige verklaringen af te leggen over de ontdekking van uw homoseksualiteit. Betreffende deze verklaringen moet in het algemeen worden opgemerkt dat het uiterst opmerkelijk is dat u de bewustwording van uw geaardheid lijkt terug te brengen tot een louter seksuele/fysieke aangelegenheid en er niet in slaagt om meer uitgebreide en genuanceerde verklaringen af te leggen betreffende de manier waarop u uw geaardheid ontdekte en dit emotioneel of gevoelsmatig ervaarde (CGVS 1, p12-13; CGVS 2, p3-4). Toen u tijdens uw eerste gehoor verder gevraagd werd hoe u zich voelde bij de bewustwording van uw geaardheid, aangezien u wist dat mensen in uw land dit afkeurden, verklaarde u slechts dat niemand dit wist en dat mensen u zouden vermoorden als ze het te weten zouden komen (CGVS 1, p13). Toen u tijdens uw tweede gehoor opnieuw gevraagd werd hoe u zich voelde toen u ontdekte dat u homoseksueel was, antwoordde u slechts dat u blij was. Gevraagd of u dit kon uitleggen, verklaarde u enkel dat u blij was omdat u dit kon uitoefenen met een man. Daarop werd u gevraagd wat voor beeld u van zichzelf had toen u dit ontdekte, waarop u enkel "niet slecht" antwoordde (CGVS 2, p3-4). Naast het feit dat uw verklaringen hieromtrent uiterst beknopt zijn, is het tevens weinig aannemelijk dat, gezien de Iraakse maatschappij in het algemeen hevig gekant is tegen homoseksualiteit, u zich hier louter blij bij zou hebben gevoeld. Vervolgens werd u geconfronteerd met het feit dat u eerder verklaard had dat homoseksualiteit zwaar bestraft wordt in uw land van herkomst en werd u gevraagd of u daar dan aan

dacht op het moment dat u uw seksualiteit ontdekte, waarop u zowaar verklaarde hier niet aan te hebben gedacht (CGVS 2, p3-4). Dergelijke verklaringen werpen ernstige twijfels op over uw voorgehouden homoseksuele geaardheid.

Ook werd u gevraagd wat er zou gebeuren indien uw vrienden of familieleden erachter zouden komen dat u homoseksueel bent, waarop u zowaar verklaarde dat dit niet uitmaakt, ook al zouden ze het te weten komen. Gevraagd wat u hiermee bedoelde, stelde u aanvankelijk dat het gewoon normaal is, dat het u niet zou uitmaken of uw vrienden dit al dan niet te weten kwamen maar dat het misschien wel tot de dood zou leiden als uw moeder of familie erachter kwam (CGVS 2, p4). Toen u tijdens het eerste gehoor gevraagd werd hoe u reageerde wanneer er in uw omgeving over relaties of vrouwen gesproken werd, gaf u aanvankelijk aan dat u normaal reageerde. Toen u werd gevraagd hoe u zich hierbij voelde, zei u dat u de vraag niet begreep. Toen u vervolgens werd gevraagd welke emoties u voelde wanneer er over relaties werd gesproken, antwoordde u niet op de vraag en zei u slechts dat u van jongens houdt. Toen u ten slotte gevraagd werd hoe u zich emotioneel voelde bij het feit dat u verborg dat u van jongens hield, verklaarde u slechts dat u meer aantrekking voelde naar mannen dan naar vrouwen toe en meer rust voelde bij een man (CGVS 1, p13). Het feit dat u, na herhaaldelijke verduidelijking van de vraag, niet in staat bleek een gedetailleerde beschrijving te geven van uw emotionele beleving van het feit dat het voor u niet mogelijk was om op een open manier uw homoseksualiteit te beleven, doet ernstig twijfelen aan uw verklaringen hieromtrent. Toen u in het tweede gehoor gevraagd werd of uw vrienden over homoseksualiteit praatten, verklaarde u nog dat zij dit deden maar dat het u niet veel uitmaakte (CGVS 2, p4). Toen u gevraagd werd hoe u er zich emotioneel bij voelde om uw seksualiteit voor uw moeder verborgen te houden, verklaarde u enkel dat zij u zouden doden omdat dit in het islamitische geloof niet bestaat. Toen werd verduidelijkt dat u gevraagd werd hoe u zich hierbij voelde, zei u slechts dat het moeilijk is omdat zij sjiiten zijn en zoiets niet bestaat in de islam (CGVS 1, p14). Hoewel u beweert dat u homoseksueel bent en dit in 2013 ontdekte, kon u omtrent de bewustwording van uw geaardheid, de houding van uw omgeving en het feit dat u uw geaardheid niet openlijk kon uiten, geenszins doorleefde verklaringen afleggen. Integendeel, het gemak waarmee u de ontdekking van uw homoseksualiteit beleefd lijkt te hebben en de weinig doorleefde verklaringen die u aflegde betreffende de houding van uw eigen familie en vrienden en het feit dat u uw geaardheid verborgen diende te houden aangezien u woonde en opgevoed werd in een strenge, sjiitisch islamitische omgeving waar homoseksualiteit ondenkbaar is, wijzen op een flagrant gebrek aan ervaringen en overtuigen geenszins het Commissariaat-Generaal van de authenticiteit van uw verklaringen (CGVS 1, p11; CGVS 2, p13-14, 16, 19).

Ook betreffende uw intieme relaties met mannen legde u slechts zeer oppervlakkige, weinig doorleefde en bovendien tegenstrijdige verklaringen af.

Zo verklaarde u in uw eerste gehoor dat u voor het eerst seksuele betrekkingen had met een Libanese man die u had leren kennen en daarna met uw vriend M.A., met wie u een relatie begon (CGVS 1, p12). Tijdens uw tweede gehoor verklaarde u daarentegen dat M.A. de eerste persoon was met wie u seks had. Gevraagd of u in Irak ooit met een andere man iets gehad had, verklaarde u dat er een Libanese reiziger was met wie u ook seksuele betrekkingen heeft gehad. Toen u gevraagd werd of dit dan voor, na of tijdens uw relatie met M.A. was, vroeg u aanvankelijk of bedoeld werd met wie u eerst een relatie had en verklaarde u dat dit eerst met M.A. was. Toen u ten slotte geconfronteerd werd met uw verklaringen uit uw eerste gehoor dat u eerst betrekkingen had met een Libanese man, antwoordde u slechts dat u bedoelde dat u in Irak enkel met één Irakees seks hebt gehad, namelijk M.A. (CGVS 2, p4). Dergelijk antwoord kan onmogelijk een afdoende verklaring vormen voor bovenstaande tegenstrijdigheid, aangezien duidelijk gevraagd werd naar uw eerste seksuele betrekkingen met een man in Irak, ongeacht diens nationaliteit, en duidelijk gevraagd werd met wie van beide personen u eerst seksuele betrekkingen had. Ook uw verklaringen betreffende uw relatie met M.A. zelf moeten als ontwijkend, oppervlakkig en niet doorleefd beschouwd worden. Zo was u niet in staat om betrouwbare persoonlijke gegevens te verschaffen betreffende uw partner, M.A., en diens familie. Het is namelijk uiterst opmerkelijk dat u verklaarde de volledige naam van uw partner niet te kennen, dat u de namen van zijn ouders en broer en zussen niet kent en dat u niet zeker bent in welk jaar uw partner geboren is. Dit terwijl u verklaarde dat u ongeveer een jaar met hem een vaste relatie had en dat u bij hen thuis kwam (CGVS 2, p9, 12, 16). Er moet worden opgemerkt dat u verklaarde dat u niet kon vragen hoe zijn moeder heet, maar dat u slechts zweeg toen u vervolgens gevraagd werd hoe zijn vader heet. U verklaarde voorts dat u zich niet met hun gezinssamenstelling of leven bemoeide (CGVS 2, p9). Het gebrek aan kennis van persoonlijke gegevens van de partner met wie u gedurende ongeveer een jaar lang een vaste relatie had, doet ernstig twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas, niet in het minst omdat deze relatie duurde tot aan uw vertrek uit Irak (CGVS 1, p16).

Betreffende uw relatie met M.A. moet ook worden opgemerkt dat u deze relatie in de eerste plaats lijkt terug te brengen tot een louter seksuele aangelegenheid en dat u er niet in slaagde om meer uitgebreide en genuanceerde verklaringen af te leggen betreffende uw emotionele betrokkenheid in

deze naar eigen zeggen vaste, langdurige relatie. Zo werd u gevraagd hoe uw partner zich voelde bij uw relatie, waarop u antwoordde dat hij tevreden was en u "het beiden voor de andere deed". Gevraagd wat u hiermee bedoelde, gaf u aan op het seksuele aspect van uw relatie te duiden. Toen u vervolgens gevraagd werd of u met hem over emoties had gesproken, verklaarde u slechts dat u meer verliefd werd en hem voor u wilde en dat hij zich blij voelde alsof hij aan het vliegen was (CGVS 1, p13). Ook uw andere verklaringen duiden op een opvallend onvermogen om de emotionele belevingen van u en uw partner met betrekking tot jullie homoseksuele liefdesrelatie te schetsen. Zo verklaarde u nooit te hebben gepraat over hoe uw partner tot het besef kwam dat hij homoseksueel was (CGVS 1, p14). U verklaarde zowaar dat u niet wist of hij dit al besepte voordat u een relatie met hem begon en verklaarde dat u hem nooit gevraagd had of hij al eerder een relatie met een jongen had gehad (CGVS 2, p12). Ook verklaarde u dat M.A. enigszins gelovig was maar verklaarde u niet met hem over zijn geloof te hebben gesproken en nooit met hem te hebben gepraat over de houding van zijn ouders ten opzichte van homoseksualiteit (CGVS 2, p9-10). Rekening houdend met het feit dat homoseksualiteit uiterst negatief beoordeeld wordt en strafbaar is in een strikt sjiietisch religieus milieu als Karbala, Irak, is het uiterst opmerkelijk dat u zich nooit zou hebben afgevraagd hoe uw partner zijn homoseksualiteit ontdekte en welke emoties hij ervaarde bij de ontdekking van zijn homoseksualiteit, de houding van zijn omgeving ten opzichte van homoseksualiteit en de spanning tussen zijn eigen religie en zijn seksualiteit. Uit uw verklaringen blijkt geen enkele interesse voor de manier waarop uw partner zijn homoseksualiteit persoonlijk beleefde, niettegenstaande het feit dat u een vaste relatie met hem had van ongeveer een jaar (CGVS 2, p5, 9). Ook toen u gevraagd werd of u en uw partner gemeenschappelijke interesses hadden, zei u aanvankelijk slechts dat jullie het werk gemeen hadden. Gevraagd of jullie geïnteresseerd waren in dezelfde dingen, verklaarde u enkel dat jullie met elkaar flirten. Vervolgens werd u herhaaldelijk bevraagd over welke onderwerpen u en uw partner zoal praatten, waarop u verschillende keren ontwijkende en oppervlakkige antwoorden gaf, uiteindelijk louter stelde te hebben gepraat over werk of school, en ten slotte slechts zweeg (CGVS 2, p12-13). Er moet worden vastgesteld dat uw verklaringen over het algemeen zeer kort en oppervlakkig waren, ook wanneer u duidelijk gevraagd werd verdere uitleg te verschaffen (CGVS 2, p3, 4, 5, 7, 11, 12, 13).

Ten slotte moet worden vermeld dat u verklaarde in België seks te hebben gehad met een man in een club voor homoseksuelen in Luik, maar dat u niet weet waar deze plek zich bevindt. U verklaarde eveneens de plek gevonden te hebben met vrienden uit het asielcentrum die niet weten dat u homoseksueel bent maar toen u herhaaldelijk gevraagd werd hoe u deze vrienden dan had afgeschud en naderhand had teruggevonden, legde u slecht ontwijkende verklaringen af (CGVS 1, p14-15; CGVS 2, p14-15). Het feit dat u slechts oppervlakkige, weinig doorleefde en bovendien tegenstrijdige verklaringen aflegde betreffende uw intieme relaties met mannen in Irak, in het bijzonder wat betreft uw beweerde vaste en langdurige relatie met M.A., haalt de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent onderuit en werpt bijgevolg verdere twijfel op uw beweerde homoseksuele geaardheid.

De geloofwaardigheid van uw homoseksuele geaardheid wordt verder in twijfel getrokken door het feit dat uw verklaringen getuigen over een zeer beperkte kennis en betrokkenheid bij het homoseksuele leven in Irak en in België. Zo bleek u niet zeker te weten of er in Irak plaatsen waren waar homoseksuele mannen elkaar kunnen ontmoeten. Verder verklaarde u dat er in Bagdad homoseksuele mannen werden vermoord maar wist u niet wanneer dit gebeurde. U verklaarde dat u dit op het internet hebt gezien maar verklaarde dat u er zich verder niets van herinnerde (CGVS 1, p14). Ook over de Irakese wetgeving betreffende homoseksualiteit kon u slechts zeer beperkte verklaringen afleggen. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor dat homoseksualiteit er bestraft wordt met een gevangenisstraf, maar wist u niet wat voor gevangenisstraf hierop staat. Ook gaf u toe hier geen informatie over te hebben ingewonnen (CGVS 1, p14). Op uw tweede gehoor verklaarde u opnieuw dat volgens de Irakese wet homoseksuelen gestraft worden en gevangengenomen of gedood worden, maar dat u niet weet luidens welk wetsartikel dit bepaald wordt, noch welke straf gegeven wordt wanneer twee mannen samen gemeenschap hebben (CGVS 2, p13-14). Het is uiterst vreemd dat u verklaart vervolging te vrezen in Irak omwille van uw homoseksualiteit, dat u in Irak ongeveer een jaar lang een vaste relatie had met een man en dat u met die man en ook met een andere man seksuele betrekkingen had, maar u zich niet beter geïnformeerd heeft over de mogelijke gevolgen moest ontdekt worden dat u homoseksueel bent en seksuele betrekkingen met mannen had. Wat betreft homoseksualiteit in België verklaarde u dat u had opgezocht dat in België het homohuwelijk is toegestaan sinds 1 juni 2003 en wist u dat de koning van Luxemburg getrouwd is met een man. U wist echter niet waar precies in België plaatsen zijn waar homoseksuelen elkaar kunnen ontmoeten. U stelde dan weer dat u dit niet kon opzoeken omdat u enkel Arabisch spreekt (CGVS 2, p14-15). Ook toen u gevraagd werd of u tijdschriften of websites voor homoseksuelen in België kent, antwoordde u dat er veel websites bestaan maar dat u geen specifieke website gevonden had. Gevraagd of u dan meer informatie heeft proberen op te zoeken over het homoseksuele leven in België, verklaarde u opnieuw dat u de taal niet spreekt. Toen u vervolgens gevraagd werd of u op andere manieren informatie had ingewonnen, antwoordde u

dit niet te hebben gedaan. Ook toen u gevraagd werd of u verenigingen kende die de rechten van homoseksuelen verdedigen, antwoordde u aanvankelijk dat u een paar verenigingen kende maar niet wist waar. Gevraagd welke verenigingen dit dan waren zei u echter dat u dit niet wist (CGVS 2, p15). U kon ook geen voorbeeld geven van een religieuze leider die zich in uw land negatief had uitgelaten over homoseksualiteit en verklaarde sinds u in België bent geen enkele kennis meer te hebben genomen van arrestaties, veroordelingen of problemen die homoseksuele personen in Irak zouden hebben ondergaan (CGVS 2, p16). Uw gebrek aan kennis en betrokkenheid ten opzichte van de vervolging van homoseksuelen in uw land van herkomst en de homoseksuele gemeenschap in België is uiterst opvallend, niet in het minst omdat u verklaarde dat uw seksualiteit een van de redenen is waarom u uw land ontvluchtte (CGVS 1, p12). Het feit dat u hier in gebreke bleef, haalt de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent verder onderuit. Omwille van de hierboven aangehaalde redenen, heeft u het Commissariaat-Generaal niet kunnen overtuigen van uw beweerde homoseksuele geaardheid.

Aangezien uw homoseksuele geaardheid ongeloofwaardig wordt bevonden en u aanvankelijk aangaf dat het feit dat u zich aangetrokken voelt tot mannen voortvloeit uit het feit dat u in uw jeugd verkracht werd (CGVS 1, p12), wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande deze verkrachtingen tevens aangetast. Er moet eveneens op worden gewezen dat u bij aanvang op uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) geenszins vermeld heeft dat u als kind verkracht werd en dat u homoseksueel bent, en omwille van die reden(en) vervolging vreest in Irak (DVZ, vragenlijst, vraag 3.5 en 3.7). Indien u werkelijk vreest voor uw leven in uw land van herkomst en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag van u worden verwacht dat u van meet af aan alle elementen ter ondersteuning van uw asielrelaas op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die deel uitmaken van de kern van uw vlucht en terugkeervrees. Ter verschoning stelde u dat de tolk u op de DVZ vroeg enkel de kern van uw asielrelaas weer te geven en het kort te houden. U gaf nog aan dat er geen reden is waarom u deze motieven niet op de DVZ vermeldde doch andere wel (CGVS 1, p2, 8). Deze verklaringen vormen echter geenszins een verschoonbare uitleg voor het niet aanhalen van dergelijke cruciale elementen in verband met de reden van uw vlucht en terugkeervrees op de DVZ. Op de DVZ werd u immers uitdrukkelijk gevraagd een weliswaar kort overzicht te geven van alle feiten die hebben geleid tot uw vlucht uit uw herkomstland. Verder blijkt niet dat u een tijdslimiet werd opgelegd. Meer nog werd u nog de kans geboden zaken toe te voegen, waarbij u enkel opnieuw naar de problemen met uw vader verwees doch naliets te vermelden aangaande uw verkrachtingen in uw jeugd en het feit dat u homoseksueel bent (DVZ, vragenlijst, vraag 3.5 en 3.7). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent verder onderuit gehaald. Wat uw verklaringen betreft dat u als kind verkracht zou zijn (CGVS 1, p2, 6, 11; CGVS2, p21), zij hoe dan ook opgemerkt dat dit u in uw kinderjaren zou overkomen zijn en uit uw verklaringen verder niet kan worden opgemaakt dat actueel in dit verband een gegronde vrees voor vervolging in uw hoofde zou kunnen worden vastgesteld. U haalde immers geen concrete redenen of aanwijzingen aan waaruit blijkt dat u hier bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst (opnieuw) het slachtoffer van zou worden (CGVS 2, p21).

Vervolgens verklaarde u in Irak vervolging te vrezen omwille van een religieus conflict met uw vader. U verklaarde niet meer terug te kunnen naar uw woonplaats in Irak omdat uw vader u er zou opwachten en zou doden naar aanleiding van de kritiek die u uitte op de Ashura (CGVS 1, p11-12, 17 ; CGVS 2, p 16-17, 21-22). Vooreerst zij opgemerkt dat de vaststelling dat u bedrieglijke verklaringen aflegde aangaande uw seksuele geaardheid, zoals hierboven uitgebreid werd beargumenteerd, de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen in verband met uw voorgehouden vrees voor vervolging ten aanzien van uw herkomstland ook aantast. Wat betreft uw bewering dat uw vader u bij een terugkeer naar uw land van herkomst zou vermoorden, zij daarnaast nog opgemerkt dat het merkwaardig is dat u nadat u door uw vader zou zijn bedreigd op 20 juli 2015, toen hij zowaar op u zou hebben gevuurd, u wel nog tot aan uw vertrek op 31 juli bij uw thuis in Karbala, dezelfde wijk waar uw vader woonde, hebt verbleven. U haalde verder geen andere vervolgingsfeiten aan die zich na 20 juli zouden hebben voorgedaan in dit verband (DVZ, verklaring, rubriek 10; CGVS 1, p3-4, 11-12, 17, 9-10; CGVS 2, p. 16-17, 19-20). Indien uw vader werkelijk met een pistool op u gevuurd had en hij u, zijn eigen zoon, werkelijk wilde vermoorden, kan toch worden aangenomen dat hij u dan na dit incident niet zonder meer met rust gelaten zou hebben of u zelf niet eerder uw woonplaats zou hebben ontvlucht. Toen u tijdens uw eerste gehoor bovendien werd gevraagd of u aan uw moeder – met wie u nog contact onderhoudt en die nog steeds in dezelfde wijk als uw vader woont – hebt gevraagd of er nog iets gebeurd is in verband met uw problemen, of zij nog iets heeft gehoord, antwoordde u van niet en stelde u zowaar dat jullie hier niet over spreken. U stelde dan ook niet te weten of uw moeder na uw vertrek problemen heeft gekend (in dit verband) en herhaalde dat 'jullie hier niet over spreken' (CGVS 1, p4-5). Tijdens uw tweede gehoor verklaarde u dan weer dat u wel van uw moeder had vernomen dat uw vader nog steeds boos is op u en dat uw broer uw vader had ingelicht over uw verblijf in België (CGVS 2, p 20), wat weinig verenigbaar is met uw eerdere verklaring dat u met uw moeder niet sprak over deze problemen en u

geen informatie kan verschaffen over het verdere verloop hiervan. Ook deze elementen tasten de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande de problemen met uw vader aan.

Hoe dan ook kan – rekening houdende met uw persoonlijke omstandigheden – redelijkerwijze van u verwacht kan worden dat u zich elders in Irak vestigt (bijvoorbeeld elders in Zuid-Irak) om eventuele problemen met uw vader in uw woonplaats Karbala te vermijden. Verschillende elementen duiden erop dat u deze mogelijkheid heeft en dat uw beweerdde vrees in verband met het conflict met uw vader bijgevolg hoe dan ook ongegrond is. Eerst en vooral zijn de problemen die u aanhaalde van lokale aard. Zo is het conflict dat u met uw vader had van intrafamiliale aard en is er geen enkele reden om aan te nemen dat uw vader, die werkzaam is als verantwoordelijke voor het wagenpark in het heilige schrijn in Karbala, een blijvende dreiging voor u zou vormen buiten de stad Karbala (CGVS 1, p5; CGVS 2, p17, 18, 22). U verklaarde bovendien dat uw broer S. vertelde dat ‘uw vader rust had nu u in België bent’ (CGVS 1, p17), wat er toch op wijst dat hij u niet koste wat kost te pakken wil krijgen. Vervolgens haalde u geen andere (geloofwaardige) problemen aan die het u onmogelijk zouden maken om u op een andere plaats in Irak (bijvoorbeeld in Zuid-Irak) te vestigen, zoals eventuele problemen met de Irakese overheid of met andere personen in Irak en u verklaarde zelf ook alle problemen te hebben verteld die aanleiding hebben gegeven tot uw vertrek (CGVS 2, p22). Ten tweede moet worden gewezen op uw persoonlijke profiel. Zo verklaarde u een kappersopleiding te hebben afgemaakt, van 2008 tot 2015 als kapper te hebben gewerkt en daarvoor op verschillende plaatsen te hebben gewerkt zoals bij een bakker, een smid en in een aluminiumwinkel (CGVS 1, p9). Ook verklaarde u dat uw moeder u destijds een bedrag leende waarmee u uw kappersopleiding kon betalen en u van haar nog eens 5500 dollar hebt kunnen lenen om uw reis naar België te bekostigen (CGVS 1, p. 9-10), hetgeen er op wijst dat u ook op eventuele financiële steun vanwege uw familie zou kunnen rekenen. Bijgevolg kan worden aangenomen dat u in staat bent om op zelfstandige wijze buiten uw regio van herkomst (in casu, Karbala) een duurzaam verblijf op te bouwen. Toen u werd gevraagd waarom u zich niet elders in uw land zou kunnen vestigen, verklaarde u louter dat u elders geen vrienden, kennissen of familieleden hebt die u zouden kunnen helpen en dat de situatie in het land slecht is. U werd gevraagd om verduidelijking en u bevestigde dat u nergens anders in Irak naartoe kon omdat u er niemand had. U haalde tevens aan dat u elders in Irak geen asielaanvraag zou kunnen indienen (CGVS 2, p17, 18, 22). Het feit dat u niet over een familiaal of sociaal netwerk beschikt doet echter geen afbreuk aan het feit dat u een gezonde jonge man bent met uitgebreide werkervaring die bovendien meermaals op financiële steun van zijn moeder kon rekenen. Bijgevolg kan worden aangenomen dat u, die immers voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen, zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat bent om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien. Dat u in Irak geen asielaanvraag kan indienen, is gelet op de ongegrondheid van uw beweerdde vrees in dit verband, dan ook niet aan de orde. Ten slotte zij nog opgemerkt dat er, zoals hieronder wordt beargumenteerd, actueel voor burgers in Zuid-Irak geen reëel risico op ernstige schade is in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Terloops zij nog opgemerkt dat u verklaarde dat de problemen met uw vader ontstonden omwille van uw kritiek op de manier waarop het sjiitische ritueel van Ashura gevierd wordt. Uw mening over het ritueel Ashura zou ook eens tot een gevecht tussen u en een vriend hebben geleid. Zo zou u eens gevochten hebben met een vriend omdat u hem vroeg waarom hij deelnam aan Ashura. Andere vrienden zouden echter tussenbeide gekomen zijn en u verklaarde dat jullie daarna niet meer over het onderwerp spraken (CGVS 2, p16-21). U verklaarde verder dat er geen andere elementen waren van het sjiitische geloof waar u persoonlijk problemen mee had. Verder verklaarde u dat u een moslim bent, hoewel u zich niet ziet als behorend tot een bepaalde strekking (CGVS 1, p8). Tijdens uw tweede gehoor verklaarde u ten slotte nog te geloven in een god (CGVS 2, p18-19). Aangaande uw bezwaar tegen bepaalde praktijken op het religieuze feest van Ashura en het feit dat u zich zelf niet als behorend tot een bepaalde strekking binnen de Islam ziet, zij opgemerkt dat louter op basis van deze opvattingen geen gegronde vrees voor vervolging in uw hoofde kan worden vastgesteld.

Bijgevolg moet worden gesteld dat u niet in staat was uw gegronde vrees voor vervolging, zoals gedefinieerd door de Conventie van Genève, aan te tonen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus “Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak” van 24 december 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013

verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal-Irak.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Karbala te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden.

In de overwegend sjiiitische Zuid-Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen die echter zowel in frequentie als in zwaarte zijn afgenomen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies duidelijk lager dan in Babil, en heel ver onder dat van Centraal-Irak, inclusief Bagdad.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal kleinschalige aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen, waarvan de daders vaak niet gekend zijn.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Kerbala een beperkt aantal aanslagen op sjiiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in Kerbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Kerbala zijn uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt. Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi-Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van

hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegde (uw nationaliteitsbewijs, uw identiteitskaart, de kopie van uw rantsoenkaart en de foto die u toonde van de eerste pagina van uw paspoort), kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Deze documenten bewijzen namelijk enkel uw identiteit en vormen geenszins een bewijs voor de problemen die u beweert te hebben ondervonden in Irak.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker meent dat hij een spontane, precieze en coherente uitleg heeft gegeven en dat hij *"manifest heeft meegewerkt"* met leveren van bewijs. Hij stelt dat de aanwezigheid van een tolk *"noodzakelijkerwijze misverstanden met zich mee brengt"* en dat het feit om te moeten terugkeren op bepaalde elementen veel stress heeft veroorzaakt in zijn hoofd. Hij stelt dat zijn vader de positie had *"van chef van de eenheid van het sjiietisch heiligdom te KARBALA"*, dat zijn vader hem constant sloeg en hem reeds heeft verbrand aan zijn hand met een verwarmd mes, dat zijn vader zijn moeder sloeg en dat zijn vader hem reeds bedreigde met een pistool. Hij wijst erop dat zijn vader zwaarden importeerde uit Iran voor het feest van Ashura en dat hij bij vele gelegenheden zijn verzet kenbaar heeft gemaakt. Hij stelt dat hij een video heeft neergelegd van zijn broer tijdens het feest van Ashura waaruit het geweld van dit evenement blijkt. Hij meent dat verweerder het geheel van de door hem aangebrachte elementen niet in overweging heeft genomen. Hij acht zijn verklaringen over de problemen met zijn vader spontaan. Betreffende het verwijt dat hij na de bedreigingen vanwege zijn vader in de gezinswoning is blijven wonen, wijst verzoeker erop dat het niet de eerste bedreiging vanwege zijn vader was en dat hij op geen enkel moment heeft overwogen om de gezinswoning te verlaten vooraleer hij werd bedreigd met een pistool. Zijn broer liet hem verstaan dat zijn vader opgelucht was sinds zijn vertrek.

Aangaande zijn homoseksualiteit stelt verzoeker dat hij de feiten op een duidelijke en spontane manier uitlegt en dat verweerder zijn relaas niet zonder meer van tafel kan vegen *"uit reden dat zijn homoseksualiteit niet bewezen is"*. Hij stelt drie keer te zijn verkracht op de leeftijd van 12 jaar; een eerste keer door een imam, een tweede keer door een Saoedi en een derde keer door een bakker. Hij heeft precies uitgelegd wat hem was overkomen. Hij meent dat verweerder zijn beslissing motiveert door elementen naar voren te schuiven die niet bepalend zijn voor de evaluatie van zijn homoseksualiteit. Verzoeker stelt dat hij heeft uitgelegd homoseksueel te zijn en benadrukt dat de ondergane verkrachtingen hebben bijgedragen tot de ontwikkeling van zijn homoseksualiteit. Tevens benadrukt hij dat het ontdekken van zijn homoseksualiteit onherstelbare gevolgen kon hebben. Hij stelt te hebben uitgelegd *"dat hij de gevolgen niet kon meten gezien hij nooit deze problemen beleefd heeft, gezien zijn homoseksualiteit verborgen was gebleven"*. Hij wijst erop dat hij Irak heeft verlaten één jaar na het ontdekken van zijn homoseksualiteit.

Voorts stelt verzoeker dat hij op zijn manier de beleefde gevoelens heeft beschreven. Dat deze gevoelens niet overeenstemmen met de visie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) over homoseksualiteit, is volgens hem geen bepalend element voor de weigering van zijn vraag tot bescherming. Zijn relatie met M.A. betreft voor hem een eerste, echte relatie, terwijl de relatie met de Libanees slechts een vluchtig avontuurtje was. Dat hij geen inlichtingen kent over de familie van M.A., is volgens hem evenmin een bepalend element voor de inschatting van zijn vrees. Hij wijst erop dat verweerder verkeerdelijk meent dat zijn relatie met M.A. een zuiver seksuele relatie was en dat er geen enkele emotionele implicatie in zijn relatie is aangetoond, terwijl verzoeker

zelf meent “dat het een kwestie betreft die deel uit maakt van de persoonlijke vrijheden van elk individu om zijn relatie op die manier te zien”. Hij stelt “Dat het feit dat de verzoeker een meer seksuele dan emotionele visie heeft is geen element om zijn homoseksualiteit af te wijzen”. Verder stelt verzoeker dat hij aangaande zijn seksuele relatie in een club in Luik, de straten heeft kunnen beschrijven waarlangs hij is gegaan, alsook de affiches en hoe de internetsites eruit zien, dat hij kon verklaren dat homoseksualiteit in België is toegelaten sinds 1 juni 2003 en dat hij andere elementen heeft gepreciseerd over het leven van homoseksuelen in Irak en in België.

Verzoeker stelt nog dat hij “wacht op nieuwe stukken die zijn vrees bewijzen”. Hij meent dat verweerder zijn asielaanvraag niet met de nodige nauwkeurigheid heeft onderzocht. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus citeert verzoeker uit het reisadvies op de website van de FOD Buitenlandse Zaken.

2.2. Stukken

Per drager brengt verweerder op 8 november 2016 samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij: de COI Focus “Irak. Veiligheidssituatie Zuid-Irak” van 4 augustus 2016 en de COI Focus “Irak. De bereikbaarheid van de zuidelijke provincies via internationaal luchtverkeer en via intern wegverkeer” van 12 juli 2016 (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij homoseksueel is en dat hij door zijn vader zal worden vermoord omwille van een religieus conflict met betrekking tot het Ashura-feest. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde homoseksualiteit gelet op zijn niet-doorleefde, tegenstrijdige, gebrekkige en vage verklaringen over de ontdekking en beleving van zijn beweerde geaardheid in de Iraakse context, (ii) gezien de ongeloofwaardigheid van zijn beweerde homoseksualiteit, evenmin geloof kan worden gehecht aan de verkrachtingen in zijn jeugd waaruit deze geaardheid zou zijn voortgekomen en waaromtrent verder geen elementen blijken dat hij hiervoor actueel nog vervolging zou dienen te vrezen, (iii) betreffende het religieuze conflict met zijn vader het volgende kan worden opgemerkt: (a) na de bedreiging door zijn vader met een pistool op 20 juli 2015 bleef verzoeker nog tot 31 juli 2015 in zijn huis in dezelfde wijk als zijn vader wonen zonder dat er nog incidenten zijn geweest, (b) zijn problemen met zijn vader zijn, voor zover geloofwaardig, van lokale en intra-familiale aard en, rekening houdend met zijn persoonlijke omstandigheden, kan hij eraan ontsnappen door zich elders dan in Karbala in Zuid-Irak te vestigen, en (c) louter op basis van zijn opvattingen over Ashura en dat hij zich niet ziet als behorend tot een bepaalde strekking binnen de islam kan geen gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofd worden vastgesteld, en (iv) de door hem voorgelegde documenten de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Vooreerst dient opgemerkt dat, hoewel iemands seksuele geaardheid betrekking heeft op zeer intieme gevoelens en de ontdekking ervan een persoonlijk proces is, het aan de asielzoeker toekomt om zijn beweerde homoseksualiteit aannemelijk te maken aan de hand van geloofwaardige verklaringen, die op hun beurt (onder meer) gezien moeten worden in het licht van het al dan niet homofobe karakter van de samenleving waaruit de asielzoeker afkomstig is. Uit een lezing van het gehoorverslag blijkt dat de *protection officer* open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen omtrent de ontdekking en de beleving van zijn beweerde homoseksualiteit in de context van de homofobe Iraakse samenleving. Hierbij dient opgemerkt dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas

niet enkel kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, doch ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

Waar verzoeker opmerkt dat de aanwezigheid van een tolk "*noodzakelijkerwijze misverstanden met zich mee brengt*", dient vastgesteld dat noch verzoeker, noch zijn raadsman tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken of tijdens één van zijn gehoren op het CGVS enige opmerking maakten betreffende vertaal- of andere communicatieproblemen met de aanwezige tolk. Het louter *post factum* in onderhavig verzoekschrift opwerpen van dergelijke problemen is dan ook laattijdig en kan niet worden aanvaard. Verder dient te worden opgemerkt dat, daar waar aangenomen kan worden dat ieder gehoor bij het CGVS gepaard gaat met enige mate van stress, dit geen afbreuk doet aan het gegeven dat van een asielzoeker redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze in staat is voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt, zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van het asielrelaas uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst. De aangehaalde gebeurtenissen kunnen, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, redelijkerwijze geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift, zodat de aangevoerde stress geen aannemelijke verklaring vormt voor de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen.

Aangaande zijn beweerde homoseksuele geaardheid dient vervolgens vastgesteld dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift niet verder komt dan het herhalen van enkele van zijn verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder de motieven in de bestreden beslissing *in concreto* te trachten te weerleggen. Verzoeker acht zijn verklaringen over de ontdekking en beleving van zijn homoseksualiteit spontaan en duidelijk, doch in de bestreden beslissing wordt terecht opgemerkt dat zijn verklaringen geenszins doorleefd en geloofwaardig overkomen, temeer gelet op de Iraakse context waarbij homoseksualiteit niet wordt aanvaard en zelfs strafbaar wordt gesteld. Zo is het geheel onaannemelijk dat verzoeker verklaart blij te zijn wanneer hij zijn homoseksualiteit ontdekte. Zoals hoger reeds gesteld, kan worden aangenomen dat de ontdekking en beleving van de eigen geaardheid een persoonlijk en intiem proces is, doch indien verzoeker omwille hiervan in België internationale bescherming vraagt, kan redelijkerwijze van hem worden verwacht dat hij doorleefde en geloofwaardige verklaringen kan afleggen over de ontdekking en beleving van zijn seksuele geaardheid, rekening houdend met de homofobe context van de Iraakse samenleving, *quod non in casu*. Verzoeker kan dan ook niet de uitgebreide en pertinente motieven met betrekking tot zijn beweerde homoseksualiteit in de bestreden beslissing weerleggen door louter enkele van zijn verklaringen te herhalen/herformuleren of botweg te stellen dat de vaststellingen van het CGVS niet bepalend zijn voor de beoordeling van zijn verklaringen. Waar verzoeker stelt dat hij "*andere elementen*" heeft gepreciseerd over het leven van homoseksuelen in Irak en in België, laat hij overigens na *in concreto* te duiden welke elementen hij bedoelt en wat daarvan volgens hem de impact is op de concrete beoordeling van de door hem aangevoerde homoseksuele geaardheid.

Wat betreft de problemen met zijn vader, dient vastgesteld dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift opnieuw niet verder komt dan het herhalen en/of herformuleren van enkele van zijn verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder de motieven in de bestreden beslissing *in concreto* te trachten te weerleggen. Zo dient vastgesteld dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij ook in zijn woning is blijven wonen na andere bedreigingen vanwege zijn vader. Dienaangaande kan worden opgemerkt dat het eens te meer onaannemelijk is dat verzoeker tijdens al deze bedreigingen gewoon in zijn woning en in dezelfde wijk als zijn vader blijft wonen, terwijl hij heden omwille van deze bedreigingen internationale bescherming vraagt. Overigens dient vastgesteld dat verzoeker geen enkel inhoudelijk verweer voert tegen de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat redelijkerwijze van verzoeker kan worden verwacht dat hij zich elders in Zuid-Irak vestigt teneinde aan de beweerde problemen met zijn vader te ontkomen. Het geciteerde reisadvies is bestemd voor reislustige Belgen en vormt geenszins een leidraad voor het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus. Tevens dient erop gewezen dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift plots stelt dat zijn van de "*chef van de eenheid van het sjiiitisch heiligdom te KARBALA*" zou zijn, terwijl hij eerder op het CGVS verklaarde dat zijn vader een functie had als verantwoordelijke van het wagenpark van de heilige sjiiitische schrijn in Karbala. Waar verzoeker verwijst naar een video van zijn broer die hij heeft neergelegd, kan niet worden ingezien waarover verzoeker het heeft aangezien er noch in het administratief of rechtsplegingsdossier, noch bij onderhavig verzoekschrift dergelijke video kan worden teruggevonden.

Gezien het geheel van wat voorafgaat slaagt verzoeker er geenszins in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet stelt verweerder in zijn aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 7) terecht als volgt:

"Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 4 augustus 2016 blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal- Irak.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoekers land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar verzoeker afkomstig is. Gezien verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Karbala te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. De overwinning van de Iraqi Security Forces en de Popular Mobilization Units (PMU) op IS in Jurf al-Sakhar eind oktober 2014, heeft op middellange termijn bijgedragen tot de afname van het geweld in Noord-Babil. IS is er sindsdien niet meer in geslaagd om in Babil een territorium onder controle te krijgen. Het geweld dat er anno 2015-2016 in de provincie plaatsvindt, is voornamelijk geconcentreerd in het gebied tussen de grens met de provincie Bagdad en de stad Hilla, niet ver van Jurf Al Sakhar. Het aantal burgerslachtoffers in de hele provincie is vanaf begin 2015 duidelijk afgenomen. Deze reductie stabiliseerde in de loop van 2015 en ook begin 2016 bleef het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers beperkt. Deze relatief kalme periode eindigde in maart 2016. De provincie werd dan getroffen door twee zeer zware aanslagen en aantal kleinere incidenten. In de daaropvolgende maanden is het geweld in Babil teruggevallen tot op het niveau dat de periode maart 2016 voorafging.

In de overwegend sjiiitische Zuid- Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen die echter zowel in frequentie als in zwaarte zijn afgenomen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies heel ver onder dat van Centraal-Irak.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel

vonden in de provincie een beperkt aantal kleinschalige aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Karbala een beperkt aantal aanslagen op sjiiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in Karbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Op 7 juni 2016 werd er echter voor het eerst sinds oktober 2014 in de stad Karbala een autobom tot ontploffing gebracht. Aanslagen in de provincie Karbala zijn uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts naverzoekerselijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi-Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg. In april – mei 2016 vonden er echter twee zware aanslagen plaats, een in de provincie Thi Qar en een in de provincie Al-Muthanna. Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Bagdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat IS, door de militaire tegenslagen, haar strategie heeft gewijzigd en dat de organisatie weer meer teruggrijpt naar het plegen van spectaculaire aanslagen diep in het territorium van de tegenstander (in dit geval het sjiiitische Zuiden van Irak) om het Iraakse leger, de politie en de PMU te dwingen een groter deel van de strijdkrachten in te zetten voor de beveiliging van Zuid-Irak. Niettegenstaande hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Zuid-Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon in het kader van een gewapend conflict.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat."

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven december tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER